

и за калугерски вина"...

Като тананикаше непрекъснато една песен, за да спази стъпките на стиха. След като стихотворението му бе готово, той отбелязва над него, че то се пее по песента, която тананикаше.

Често ние ходехме на разходка в гробищата, разглеждахме масивните гробници на загинали величия, Христо съчиняваше епиграми, а Цветко лягаше на земята и измерваше какво място ще бъде необходимо за неговия гроб. Не след дълго Цветко тежко заболя и скоро почина. Христо много направи за неговото тържествено погребение, като между другото просто застави другаря Веселин Димитров да произнесе надгробна реч, защото той можеше да произнесе реч. Дълго след смъртта на Цветко, Христо редовно посещаваше неговата майка. В лицето на Христо тя виждаше своя син и окръбта ѝ се облекчаваше. |

През време на окупацията 1918 г. [нак] ние [тримата], успяхме да се запознаем с руски войници, квартируващи непродължително време в училище "Кирил и Методи". От самите руси ние узнахме, че през време на войната те са били изпратени в помощ на Франция, а от там на Солунския фронт. Оттук заедно с френски окупационни войски са се придвижили в България. След революцията те били поставени под специален режим на наблюдение. Ние почти всеки ден ги посещавахме, понеже на тях не позволяваха свободно да се движат из града. Тяхното положение не можехме да се определи нито като пленници, нито като свободни. Ние ги осведомявахме за положението в Русия, понеже те нямаха ясна представа за революцията. Те ни даваха сушено конско месо, хляб, ропкови и гъсто черно алжирско вино. Между тях имаше един войник от Петроградска губерния, който до войната е бил неграмотен. През време на войната той се ограмотил и почнал да пише стихове. Наричаше се Симеон - презимето му не помня. Христо много се облича със Симеон, който ни четеше от една тетрадка написани свои стихове. Христо твърдеше, че били много хубави както по съдържание, така и по форма. Христо и Симеон решиха да си кореспондират, но дали изпълниха обе-